

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 43/2026
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 10. března 2026

ŽADATELKA:

Vážená

k Vaší žádosti, doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 08. 03. 2026, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě 4 x rozhodnutí zdejšího soudu (včetně rozhodnutí odvolacího soudu), které na základě Vašeho zadání vyhledal program ISAS zdejšího soudu.

příloha: svazek

S pozdravem

Mgr. Zuzana Bohatá Koldovská v. r.
místopředsedkyně soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Zuzana Koppanová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Mgr. Pavla Kříže a přísedících Ing. Pavlína Prokopové a Petra Václavíka v hlavním líčení konaném dne 15. března 2023 v České Lípě

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

je vinen, že

nejméně v období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2021 v obci [REDACTED] č.p. [REDACTED] v bytě své babičky [REDACTED] narozené [REDACTED], u které bydlel ve společné domácnosti, po této opakovaně i několikrát denně požadoval vydání finanční hotovosti pro svou osobní potřebu, po noční směně v době jejího spánku jí úmyslně budil, hlasitě zavíral dveře, lehal si v oblečení na ven do její postele a nenechal ji spát, dokud mu nevydala jím požadovaný finanční obnos, v jednom případě, když mu peníze odmítla vydat, rozbil dveře v bytě, v dalších případech při odmítnutí jeho žádosti o peníze na ni křičel, vyhrožoval jí, že si vezme její televizi nebo jiné věci, aby měl na útratu, nebo jí vyhrožoval, že když mu peníze nedá, nepůjde do práce, přičemž jeho agresivita se zvyšovala, po bytě chodil ve špinavých botách, ničil jí věci, a dále v jednom případě, když chtěla odejít z jeho dosahu, ji hrubě chytil za ruku a zle se jí zeptal: „Tak dáš mi ty peníze, nebo nedáš?“, před Vánoci 2021 se jí dotazoval, zda si myslí, že je pro něho problém ji uhodit, na což poškozená reagovala, že si je vědoma, že by ji uhodit mohl, na což jí obviněný sdělil, aby se tedy podle toho chovala, přičemž celé toto jednání obviněného vyvolávalo v poškozené velký strach a stres, který se projevoval zejména třesem celého těla a zrychlením tepové frekvence, sotva slyšela vsunutí klíčů do zámku vchodových dveří do bytu, a proto poškozená vždy obviněným požadované finanční obnosy vydala, a to buď v hotovosti, nebo okamžitým bezhotovostním bankovním převodem peněžních prostředků na bankovní účty č. [REDACTED] čímž obviněný poškozené způsobil škodu ve výši nejméně

64.152 Kč, dále si v blíže nezjištěné době zapůjčil platební kartu poškozené č. [REDAKCE] k bankovnímu účtu č. [REDAKCE] jejíž údaje si bez vědomí a souhlasu poškozené uložil ve svém mobilní telefonu, a následně platební kartu poškozené opakovaně zneužil, když pomocí neoprávněně získaných údajů v období od 1. 1. 2020 do 28. 8. 2021, kdy došlo k zablokování této platební karty, prováděl internetové platební transakce nejméně v 83 případech, z toho v 72 případech byly transakce povoleny, čímž způsobil poškozené škodu ve výši nejméně 50.591 Kč, a v 11 případech u transakcí o celkovém objemu 12.785 Kč byly transakce zamítnuty, přičemž tímto jednáním dostal poškozenou [REDAKCE] do stavu finanční nouze, kdy neměla peníze pro vlastní potřebu na jídlo a další věci a o peníze musela žádat svou dceru [REDAKCE]

tedy

- jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí a čin páchal po delší dobu,
- jednak dílem si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, a dílem se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že si přisvojí cizí věc tím, že se jí zmocní, způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, a tohoto jednání se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,
- jednak sobě bez souhlasu oprávněného uživatele zpřístupnil platební prostředek, který umožňuje výběr hotovosti a převod peněžních prostředků, a který náleží jinému,

čímž spáchal

- jednak zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,
- jednak pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,
- jednak přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **24 (dvaceti čtyř) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **36 (třiceti šesti) měsíců**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE] na náhradě škody částku ve výši 114 743 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [REDAKCE] na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 15 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [REDAKCE] se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Podle § 129 odst. 2 trestního řádu se vyhotovuje zjednodušený rozsudek, který neobsahuje odůvodnění výroku o vině a trestu, neboť se obžalovaný a státní zástupce po vyhlášení rozsudku vzdali práva odvolání proti výroku o vině a trestu a prohlásili, že netrvají na písemného vyhotovení odůvodnění rozsudku a obžalovaný zároveň prohlásil, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly odvolání jiné oprávněné osoby.
2. V rámci adhezního řízení bylo také rozhodnuto o nároku na náhradu škody a o nároku na peněžitou náhradu nemajetkové újmy.
3. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla přiznána náhrada škody poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] jelikož škoda vyplynula z provedeného dokazování, je doložena listinně a poškozená se řádně a včas připojila. Obžalovaný prohlásil svou vinu, souhlasil s popisem skutku, a proto bylo o nároku na náhradu škody rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku, tedy, že je povinen zaplatit poškozené [REDAKCE] na náhradě škody částku ve výši 114 743 Kč.
4. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [REDAKCE] také povinen zaplatit poškozené peněžitou náhradu nemajetkové újmy, a to ve výši 15 000 Kč. Režim rozhodování o náhradě škody či nemajetkové újmy je v trestním řízení v § 228 odst. 1 trestního řádu upraven tak, že odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon jinak.
5. Takto soud postupuje za situace, jestliže jsou nárok a jeho výše odůvodněny výsledky hlavního líčení. Poškozená [REDAKCE] o jejímž nároku soud rozhodoval, se se svými požadavky připojila řádně a včas k trestnímu řízení a nárok v potřebném rozsahu doložila potřebnými podklady. V trestním řízení byla dostatečně prokázána skutková i právní stránka věci, příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobeným následkem na zdraví poškozené, a tudíž soud nemá jakoukoliv pochybnost o odpovědnosti obžalovaného za vznik nemajetkové újmy, kterou způsobil spáchaným zločinem. Soud zdůrazňuje, že není pochyb o tom, že došlo k zásahu do základních přirozených práv poškozené a je namístě přiznat této nárok na náhradu nemajetkové újmy. V tomto kontextu je třeba hodnotit závažnost a intenzitu konkrétního útoku, když v tomto případě lze mít vzhledem k lékařské zprávě za prokázané, že se jednalo o významný a intenzivní útok obžalovaného [REDAKCE] vůči poškozené [REDAKCE].
6. Okresní soud rozhodl odsuzujícím rozsudkem o vině obžalovaného i o tom, že nemajetková újma poškozené byla způsobena v příčinné souvislosti s tímto skutkem vykazujícím znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, pokračujícího přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, jejichž spáchaním byl obžalovaný uznán vinným, a že obžalovaný je také jedinou osobou, která se na vzniku újmy poškozené podílela, a vzniká tak

odpovědnostní vztah obžalovaného [REDAKCE] za vzniklou újmu na zdraví poškozené [REDAKCE]

7. Taková skutková zjištění, která vyplývají z provedeného dokazování, navazují i na občanskoprávní úpravu, protože podle § 2910 občanského zákoníku škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem, a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost odčinit nemajetkovou újmu zakládá právě pravidlo podle § 2956 občanského zákoníku, který tím řeší situaci souběhu práv z titulu ochrany osobnosti a z titulu náhrady škody. Podle § 2958 občanského zákoníku při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
8. Obžalovanému byla uložena povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené částku ve výši 15 000 Kč jako **zadostiučinění za duševní útrapy**. Ve vztahu k úvahám o náhradě za ztížení společenského uplatnění vnímá právní úprava jednotlivce v podstatě jako součást společnosti a dost dobře nemůže „pokrýt“ jeho vnitřní, na fungování ve společnosti relativně nezávislé mentální procesy. V souladu s výše uvedeným důrazem na právo člověka žít svůj život podle svého a imperativ plného a spravedlivého odškodnění újmy na zdraví zavedl občanský zákoník v § 2958 vedle bolestného a ztížení společenského uplatnění novou složku nemajetkové újmy na zdraví, tzv. další nemajetkové újmy. Právě pod posledně uvedený nárok lze duševní útrapy, resp. některé jednorázové či opakované události v životě poškozeného po úraze, podřadit. Podle komentářové literatury mohou mít další nemajetkové újmy formu psychické bolesti nebo jiných duševních útrap. Při určování výše zadostiučinění za duševní útrapy se bere za východisko člověk s běžným, obvyklým emocionálním způsobem prožívání různých životních situací. Mezi konkrétní duševní útrapy spojované s těžkým ublížením na zdraví komentáře řadí například úzkost v době léčení, tedy obava z dalšího průběhu léčby, strach z komplikací nebo z další operace, a také starost o budoucnost, zejména strach z následků zranění, šok ze zranění a podobně. Z výsledků provedeného dokazování a připojení se poškozené s těmito nároky soud shledal jejich částečnou důvodnost, zejména v otázce sociální kooperace, zhoršení zdravotního stavu a další komplikace povahy léčebného procesu a přiznal poškozené částku v uvedené výši, kterou určil podle zásad slušnosti s tím, že uvedená odpovídá majetkovým poměrům obžalovaného, a její úhrada pro něj nemůže být, jakkoliv likvidační.
9. Naproti tomu se zbytkem svého uplatněného nároku na peněžitou náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť soud neshledal pro jejich přiznání relevantní důvod a z provedeného dokazování nevyplývalo k přiznání vyššího nároku za duševní útrapy žádné jiné opodstatnění. Soud proto poškozenou s dalšími uplatněnými nároky na náhradu nemajetkové újmy odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn

nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Soudem přijaté prohlášení viny nelze odvolat. Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze podle § 246 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadat opravným prostředkem. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 15. března 2023

JUDr. Mgr. Pavel Kříž v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 6. 2023 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Tomsové a soudců Mgr. Františka Jahůdky a Mgr. Lukáše Korpase v trestní věci obžalovaného: [REDACTED] o odvolání poškozené [REDACTED] do rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 15. 3. 2023 pod č. j. 3T 22/2023 – 236,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o náhradě nemajetkové újmy a ve výroku, kterým byla poškozená [REDACTED] se zbytkem tohoto nároku odkázána na občanskoprávní řízení, a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově rozhoduje tak**, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 15. 3. 2023 pod č.j. 3T 22/2023-236 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným, že nejméně v období od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2021 v obci [REDAKCE] v bytě své babičky [REDAKCE] [REDAKCE] u které bydlel ve společné domácnosti, po této opakovaně i několikrát denně požadoval vydání finanční hotovosti pro svou osobní potřebu, po noční směně v době jejího spánku jí úmyslně budil, hlasitě zavíral dveře, lehal si v obléčení na ven do její postele a nenechal ji spát, dokud mu nevydala jím požadovaný finanční obnos, v jednom případě, když mu peníze odmítla vydat, rozbil dveře v bytě, v dalších případech při odmítnutí jeho žádosti o peníze na ni křičel, vyhrožoval jí, že si vezme její televizi nebo jiné věci, aby měl na útratu, nebo jí vyhrožoval, že když mu peníze nedá, nepůjde do práce, přičemž jeho agresivita se zvyšovala, po bytě chodil ve špinavých botách, ničil jí věci, a dále v jednom případě, když chtěla odejít z jeho dosahu, ji hrubě chytil za ruku a zle se jí zeptal: „Tak dáš mi ty peníze, nebo nedáš?“, před Vánoci 2021 se jí dotazoval, zda si myslí, že je pro něho problém ji uhodit, na což poškozená reagovala, že si je vědoma, že by ji uhodit mohl, na což jí obviněný sdělil, aby se tedy podle toho chovala, přičemž celé toto jednání obviněného vyvolávalo v poškozené velký strach a stres, který se projevoval zejména třesem celého těla a zrychlením tepové frekvence, sotva slyšela vsunutí klíčů do zámku vchodových dveří do bytu, a proto poškozená vždy obviněným požadované finanční obnosy vydala, a to buď v hotovosti, nebo okamžitým bezhotovostním bankovním převodem peněžních prostředků na bankovní účty č. [REDAKCE] čímž obviněný poškozené způsobil škodu ve výši nejméně 64.152 Kč, dále si v blíže nezjištěné době zapůjčil platební kartu poškozené č. [REDAKCE] k bankovnímu účtu č. [REDAKCE] jejíž údaje si bez vědomí a souhlasu poškozené uložil ve svém mobilní telefonu, a následně platební kartu poškozené opakovaně zneužil, když pomocí neoprávněně získaných údajů v období od 1. 1. 2020 do 28. 8. 2021, kdy došlo k zablokování této platební karty, prováděl internetové platební transakce nejméně v 83 případech, z toho v 72 případech byly transakce povoleny, čímž způsobil poškozené škodu ve výši nejméně 50.591 Kč, a v 11 případech u transakcí o celkovém objemu 12.785 Kč byly transakce zamítnuty, přičemž tímto jednáním dostal poškozenou [REDAKCE] do stavu finanční nouze, kdy neměla peníze pro vlastní potřebu na jídlo a další věci a o peníze musela žádat svou dceru [REDAKCE]
2. Skutek byl právně kvalifikován jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, jako pokračující přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a jako přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku.
3. Za toto jednání byl obžalovaný odsouzen podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byla stanovena zkušební doba v trvání 36 měsíců. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu bylo obžalovanému uloženo zaplatit poškozené [REDAKCE] na náhradu škody částku ve výši 114 743 Kč a na náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 15 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání poškozená [REDAKCE] Odvolání směřuje do výroku, kterým byla odkázána se zbytkem nároku na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení. Namítá, že v trestním řízení uplatnila nárok na nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč. Nárok podrobně odůvodnila. Soud prvního stupně ho akceptoval pouze zčásti a obžalovanému uložil podle § 228 odst. 1 tr. řádu zaplatit poškozené na náhradu nemajetkové újmy částku ve výši 15 000 Kč a se zbytkem nároku poškozenou odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. S tímto poškozená ncsouhlasí. Poškozená se do trestního řízení s návrhem na náhradu nemajetkové újmy připojila včas a řádně a nárok specifikovala. Bylo prokázáno, že se skutek stal, spáchal ho obžalovaný a byla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobeným následkem na životě a zdraví poškozené. Poškozená je přesvědčena, že bylo prokázáno, že došlo k citelnému zásahu do jejích základních práv, zejména práva na nedotknutelnost její osoby a jejího soukromí ve smyslu čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Obžalovaný se vůči ní dopouštěl protiprávního jednání dlouhodobě a nejednalo se o ojedinělý útok. Jednání obžalovaného ji zásadním způsobem poznamenalo. Poškozená má závažné [REDAKCE] problémy. Obžalovaný využil citové závislosti poškozené na něm. Je jejím vnukem. Podstatným způsobem se podílela na jeho výchově, měla ho jako nezletilého ve své péči. Proto se nedokázala jeho jednání účinně bránit. Poškozená většinu svých finančních prostředků prodávala obžalovanému, sama žila na hranici nouze. Neměla prostředky na pokrytí základních životních potřeb. Dlouhodobě žila ve strachu z obžalovaného, bála se ve vlastním bytě, měla strach z příchodu obžalovaného, v noci se nevyspala. Snažila se zajistit finanční prostředky, proto nešla k lékaři a chodila do práce i ve vážném zdravotním stavu. Nyní je těžce nemocná a léčba bude dlouhodobá. Odvolatelka odkazuje na ustanovení § 2956 a § 2958 občanského zákoníku. Tato právní úprava zakládá nárok na plné odškodnění újmy na zdraví, proto vedle bolestného a ztížení společenského uplatnění upravuje i možnost odškodnění psychické bolesti nebo jiných duševních útrap. Při určování výše zadostiučinění za duševní útrapy je východiskem člověk s běžným emocionálním způsobem prožívání různých životních situací. Poškozená poukazuje na to, že soud prvního stupně sice shledal trestný čin za dostatečně prokázaný, včetně příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a následkem na zdraví poškozené, přesto uznal její nárok důvodný jen do 15 000 Kč. Tato částka však nezohledňuje intenzitu zásahu do osobnostních práv poškozené a její duševní útrapy. Poškozená považuje požadovanou částku za minimální. Zohledňuje blízký vztah mezi poškozenou a obžalovaným a současně není pro obžalovaného likvidační. Obžalovaný je mladý a zdravý a je schopen takovou částku uhradit. Proto navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci napadený rozsudek zrušil ve výroku, kterým byla poškozená se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázána na občanskoprávní řízení a poškozené přiznal kromě částky 15 000 Kč také další nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 35 000 Kč.

5. Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného a poškozené [REDAKCE]. Obžalovanému bylo vyrozumění o konání veřejného zasedání zasíláno prostřednictvím pošty jako zásilka do vlastních rukou na jedinou jím označenou adresu [REDAKCE]. Obžalovaný si zásilku nevyzvedl a byla mu na poště uložena dne 2. 6. 2023. Dle § 64 odst. 4 tr. řádu uplynutím desátého dne od uložení nastala fikce doručení a následně obžalovanému běžela lhůta pěti dnů k přípravě na veřejné zasedání. K datu konání veřejného zasedání měl obžalovaný tuto lhůtu k přípravě uvedenou v § 233 odst. 2 tr. řádu splněnu. Vyrozumění o konání veřejného zasedání bylo poškozené [REDAKCE] zasíláno na adresu trvalého bydliště i na adresu určenou pro doručování. Na obou si vyrozumění osobně převzala dne 6. 6. 2023. Rovněž u ostatních osob bylo vyrozumění o konání veřejného zasedání včas a řádně doručeno. Krajský soud měl zachovány procesní podmínky pro konání veřejného zasedání.

6. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků týkajících se náhrady nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] a správnost řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.
7. V průběhu řízení krajský soud neshledal žádné procesní vady, které by zakládaly důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Hlavní líčení proběhlo v souladu s trestním řádem při zachování zákonných ustanovení, která se týkají práv obžalovaného na obhajobu a na řádné objasnění věci.
8. Na podkladě podaného odvolání krajský soud přezkoumal napadené výroky týkající se náhrady nemajetkové újmy poškozené. Dle krajského soudu soud prvního stupně zcela správně a důvodně přiznal poškozené [REDAKCE] nárok na odčinění nemajetkové újmy v podobě duševních útrap způsobených trestným činem obžalovaného. Poškozená [REDAKCE] se se svými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy připojila proti obžalovanému již v přípravném řízení. Nejprve požadovanou výši nároků uvedla v souhrnné částce 171 419 Kč. V následném písemném návrhu na náhradu škody a nemajetkové újmy, který zaslala také v přípravném řízení na Okresní státní zastupitelství v České Lípě specifikovala nárok na náhradu škody ve výši 114 743 Kč, jak byl také soudem v napadeném rozsudku přiznán, a nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč. Tento nárok odůvodnila zásahem obžalovaného do základních osobnostních práv poškozené. V návrhu uvádí, že obžalovaný využil zejména citové závislosti poškozené, neboť obžalovaný je jejím vnukem a poškozená se podstatným způsobem podílela na jeho výchově. Poškozená značnou část finančních prostředků předávala obžalovanému, sama žila na hranici nouze, neměla prostředky na pokrytí základních životních potřeb. Žila dlouhodobě ve strachu z obžalovaného, bála se žít ve vlastním bytě, obávala se návratu obžalovaného do jejich společného bydliště, nevyspala se v noci. Tyto životní podmínky se negativně odrazily na jejím zdraví. Nyní je vážně nemocná a léčba bude dlouhodobá. Uplatněný nárok považuje za odpovídající intenzitě zásahu do osobních práv poškozené i majetkových poměrů obžalovaného i jeho schopnostem a možnostem. Shodnými skutečnostmi poškozená odůvodnila svůj nárok na úhradu nemajetkové újmy i v podaném odvolání.
9. Dle krajského soudu skutečnosti uvedené v podaném návrhu jsou v souladu se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, které jsou obsaženy v popisu skutku, pro který byl obžalovaný již pravomocně uznán vinným. Soud prvního stupně nepochybil, pokud na podkladě takto zjištěného skutkového stavu věci shledal, že došlo k závažnému zásahu do základních osobnostních práv poškozené [REDAKCE] a to v příčinné souvislosti s trestnými činy spáchanými obžalovaným. Proto je zcela na místě přiznat poškozené nárok na náhradu nemajetkové újmy.
10. Soud prvního stupně při rozhodování o důvodnosti podaného návrhu na náhradu této nemajetkové újmy zcela respektoval příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčinění přiměřeným zadostiucněním. Zadostiucnění musí být učiněno v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle ustanovení § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanovením první části občanského zákoníku, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil, jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle ustanovení § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiucnění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo obdobné závažné důvody.

11. Soud prvního stupně správně shledal, že prokázaný způsob jednání obžalovaného vůči poškozené představoval vážný zásah do osobnostních práv poškozené spočívající v zásahu do její osobní integrity, cti, důstojnosti, do její osobní svobody a svobody rozhodování. Motivem jednání obžalovaného byla také zjištěná snaha žít na finanční úkor poškozené. Prokázaný způsob jednání obžalovaného nepochybně svědčí o tom, že poškozená byla po dlouhou dobu dvou let vystavena soustavnému stresu z jednání obžalovaného, jak uvádí v podaném návrhu na náhradu nemajetkové újmy a v odvolání. S ohledem na prokázaný způsob jednání by nastalý zásah do osobnostních práv pocítovala jako závažný zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení poškozené. Je tak naplněno i potřebné objektivní hledisko posouzení, zda konkrétní způsob jednání je způsobilý vyvolat závažnou nemajetkovou újmu. Přiměřeně lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 8 Tdo 46/2013, 30 Cdo 4431/2007 a 8 Tdo 757/2015.
12. Podstatou odvolacích námitek poškozené je výše přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Poškozená ve svém návrhu vyčíslila požadovanou výši odškodnění nemajetkové újmy na částku 50 000 Kč. Napadeným rozsudkem soud poškozené přiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 15 000 Kč a se zbytkem poškozenou odkázal na občanskoprávní řízení. Výši odškodnění, která plní satisfakční funkci odčinění vytrpěných duševních útrap, soud určuje dle uvážení, které však musí vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav věci týkající se provedení činu a jeho následků byl bez pochybností prokázán. Z takto zjištěného stavu věci vychází výrok o vině a popis skutku v něm uvedený. S ohledem na způsob, závažnost a dobu trvání zásahu obžalovaného do osobnostních práv poškozené se krajský soud při posuzování důvodnosti výše navrhané částky nemohl ztotožnit se závěry soudu prvního stupně o dostatečnosti odškodnění této nemajetkové újmy částkou 15 000 Kč. Dle krajského soudu nebyly soudem prvního stupně odpovídajícím způsobem zohledněny všechny ty zvláštní okolnosti, které pro určení rozsahu odškodnění stanoví § 2957 občanského zákoníku. Přiznaná výše odškodnění nedostatečně zohlednila soustavnost a celkovou dobu trvání různých způsobů zásahů obžalovaného proti poškozené, ke kterým docházelo po dobu dvou let. Nezhlednila, že se jednalo o úmyslná jednání zasahující poškozenou v právech na osobní klid a soukromí v jejím obydlí, mělo charakter soustavné šikany poškozené, při kterém byla dlouhodobě omezována její svoboda, porušována její lidská důstojnost, její svoboda rozhodování. Jednání obžalovaného ji poškozovalo i finančně, sama se dostávala do stavu nouze a neměla dost prostředků na uspokojení svých potřeb. Poškozená důvodně namítá, že nebyl dostatečně zohledněn také vztah poškozené vůči obžalovanému vyplývající z přímého příbuzenského vztahu a citová vazba na obžalovaného jako na vnuka poškozené. Na základě uvedeného považuje krajský soud navrhanou výši peněžitého zadostiučinění 50 000 Kč za zcela přiměřenou povaze a následkům spáchaného činu a způsobilou odčinit poškozené vytrpěné duševní útrapy. Taková výše peněžité náhrady této nemajetkové újmy ani nevybočuje ze soudní praxe přiznaných částek v obdobných případech. Odvolatelka důvodně namítá, že uplatněná výše nároku také nepředstavuje nepřiměřenou finanční zátěž pro obžalovaného, který je osobou v mladém věku a výdělečně schopný.
13. S ohledem na to krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výrocích týkajících se náhrady nemajetkové újmy, tedy ve výroku dle § 228 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Plhalová.

tr. řádu a ve výroku dle § 229 odst. 2 tr. řádu. Současně nově rozhodl tak, že obžalovanému uložil podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost nahradit poškozené nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč. Jinak zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině, trestu a ve výroku o náhradě škody nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci 27. 6. 2023

JUDr. Jitka Tomsová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Píhalová
Petra Píhalová
Datum: 2023.06.30
09:13:13 +02'00'

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem JUDr. Mgr. Pavlem Křížem při hlavním líčení konaném dne 22. června 2023 v České Lípě

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

I

je vinen, že

1.
v přesně nezjištěné době, nejméně od 1. 9. 2022 do 3. 1. 2023, v bytě na adrese [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] který obýval společně s prarodiči [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] a se svou matkou, poškozenou [REDACTED] týral matku, tím, že jí v opakovaných atacích zhruba 2x až 3x týdně velmi sprostě nadával, osočoval jí, že mu zkažila život, opakovaně poškozené vyhrožoval, že ji zabije, stresoval poškozenou tím, že sám spáchá sebevraždu, vyhrožoval jí také tím, že zabije kočky, na kterých poškozené záleží, nejméně v pěti případech poškozenou napadl fyzicky, jednou ji udeřil otevřenou dlaní, po čemž upadla na zem, v dalším případě ji napadl úderem hlavou do její hlavy, až se uhodila o hranu zdi a způsobil jí krvácející ránu, udeřil jí pěstí pod oko a do pravého předloktí, čímž jí způsobil podlitiny, v garáži uvedeného domu poškozenou uchopil za hlavu a hlavou jí uhodil o kapotu vozidla, jednou v noci, když poškozená ležela na posteli, ji kopl do ruky, úmyslně rozbil talíř s jídlem a hrnek s kávou, křičel u toho, až mu létaly sliny od úst a matka se ze strachu před ním schovala do garáže, bral poškozené bez jejího dovolení peníze, vzal poškozené z ruky mobilní telefon, se slovy, že bude poškozená denně trpět, že ji zničí, telefon rozbil hodem o stěnu, přinesl z kuchyně nůžky, které držel před sebou a přitom křičel na poškozenou, že ji zabije, nejdříve jí ale bude

mučit a týrat, říkal poškozené, že by do ní nejráději zapíchnul kudlu, jednou rozsekal sekerou postel v pokoji, který užíval společně s matkou, následně šel se sekerou v ruce za matkou a řekl jí, že by sekeru nejráději sekl do ní, čímž poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] způsoboval psychické útrapy, vzbudil v ní opakovaně obavy, že násilné výhrůžky vyplní,

2.

dne 17. 11. 2022 kolem 13:30 hodin v bytě na adrese [REDAKCE] který obýval společně s prarodiči, poškozeným [REDAKCE] babičkou [REDAKCE] a se svou matkou [REDAKCE] křičel v kuchyni na babičku, následně se na chodbě bytu střetl s dědem [REDAKCE] který vnuka nabádal, aby na babičku nekřičel a vyzýval ho, aby vrátil finanční hotovost 2 000 Kč, které mu bez dovolení vzal, nato obviněný poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] uchopil oběma rukama pod krkem a začal ho velkou silou škrtit, vyhrožoval poškozenému, že všechny „vyrychtuje“, zabije, křičel, že na to doplatí, až poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] zakopl o práh a upadl na zem, čímž, i s ohledem na zkušenosti poškozeného s dřívějšími agresivními projevy obviněného v domácnosti, v poškozeném vzbudil obavu o jeho život a zdraví,

tedy

pod bodem 1

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí,

pod bodem 2

vyhrožoval jinému usmrcením nebo těžkou újmou na zdraví takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

čímž spáchal

pod bodem 1

přechin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 2

přechin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému [REDAKCE], na náhradě škody částku ve výši 2 000 Kč

Odůvodnění:

1. Po provedení hlavních líčení dospěl soud k závěrům, které jsou popsány ve výrocích tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný [REDAKCE] před soudem vypověděl, že nic z toho není pravda, má všechny rád, ženy rozhodně nebije a nic z toho, co je popsáno v obžalobě není pravda, pouze to, že dědovi vzal 2 000,- Kč, ale jinak nikoho nenapadá, nevyhrožuje, občas se doma pohádají. V minulosti se psychiatricky léčil, nyní už k lékaři nechodí, léčí se sám, v současné době nepracuje, živí ho rodina, občas si něco vydělá na brigádách. V minulosti bral pervitin a marihuanu. Podle § 207 trestního řádu byla čtena jeho výpověď v přípravném řízení, kde vypověděl, že k té kopě sraček popsaných ve sdělení obvinění není co říct. Jinak matka je úplněj dement, je to alkoholik a hrozně smrdí. Snaží se vše zvládnout, ale oni mu nedají prostor. Mezi ním a dědou došlo ke konfliktu, čtvrtý den nebral drogy, přišel děda a chtěl, aby mu vrátil peníze, které mu vzal dřív. Jak na něj nastoupil, tak ho jednou rukou chytil pod krkem, spíš ho odstrčil, než že by ho škrtil. On je fakt starej, spadl na zem, když zakopl o práh. Jednou v domě použil sekeru, když rozmlátil zábradlí. Matku nenávidí, ublížil by i zvířatům, musel by je zabít, protože ona je má ráda.
3. Poškozená [REDAKCE] před soudem vypověděla, že vše, co je popsáno v obžalobě, je pravda. Její syn trpí náladami, jednou je fajn, jindy se s ním nedá vydržet. Potvrdila, že obžalovaný jí opakovaně, asi tak 2x až 3x týdně sprostě nadával, vyhrožoval jí, že jí zabije, že spáchá sebevraždu, opakovaně ji napadal fyzicky, udeřil ji, až upadla, napadl jí i úderem hlavou do hlavy až se udcčila o zeď, udeřil ji i pěstí pod oko, do předloktí, jednou jí uhodil i hlavou o kapotu vozidla. Také jí rozbil talíř s jídlem, hrnek s kávou, kopal jí, i když ležela a odpočívala. Opakovaně jí bral peníze, někdy mu je dávala i sama na drogy, jen už aby byl klid. Opakovaně jí rozbil i její mobilní telefon. Také jí vyhrožoval sekrou, že jí zabije a že zabije i sebe. Celé to trvá kolem jednoho roku.
4. Za souhlasu stran podle § 211 odst. 1 trestního řádu byly čteny protokoly o výslechu svědků. Poškozený [REDAKCE] vypověděl, že když se k nim [REDAKCE] nastěhoval, tak to ještě šlo. Pak se chytil party a začal s drogami. Bude to asi tak rok, co začaly potíže, zpočátku byl zlý na mámu, ponižuje jí, říká jí, že jí stejně zabije, že všichni špatně dopadnou. Občas je milý a hodný, má velké výkyvy nálad. Asi tak dvakrát týdně jsou potíže. Říkal mámě, že jí „vyrychtuje“, že jí zabije. Taky vyhrožuje, že zabije kočky. Jednou do své matky kopal, osobně
Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

viděl, jak jí bouchnul hlavou do hlavy. Byla to hrozná rána. Chtěl taky peníze a máma mu je nechtěla dát, tak dal mámě takovou facku, až měla monokl. Když nadává, tak je úplně nepřičetný. Když takhle spustí, udělá se mu mdlo, je mu z toho úplně zle, odchází raději do garáže. Jednou taky sekerou rozštípal postel, jednou zábradlí, a dcera říkala, že na ni dělal sekerou, jako že jí tou sekerou bude sekát. Taky nám pořád bere peníze, naposledy mu vzal 2.000, - Kč, dohromady mu vzal celkem asi 4.000, - Kč. 17. 11. 2022 mu vzal naposledy 2.000, - Kč, říkal mu, ať mu je vrátí, že jsou to jejich poslední peníze. Rozčiloval se, chtěl zavolat policii, vnuk mu chytil ruku, vyrval mu telefon, který při tom zničil, rukama ho chytil za krk a škrtil ho, škrtil ho silně, nemohl ani dýchat, pak zřejmě zakopl o práh a upadl, bál se, že ho zabije. Ještě druhý den ho bolet hrtnan. ■■■■■ nechodí do práce, živí ho, přesto je na ně vulgární, říká mu třeba „*starej dědku, ty kripke, stejně vás všechny zabiju*“. Také rozbil telefon své mámy. Včera se zase ■■■■■ dohadoval se svojí matkou, říkal, že když půjde do vězení, tak ona taky.

5. Svědkyne ■■■■■ ■■■■■ vypověděla, že je to všechno proto, že je jich v bytě moc, ■■■■■ je hodný, ale bere tu „*marjanu*“. Nemá to u nich lehké, poslední roky jsou u nich hádky a stupňuje se to. Nejhorší je to ráno, když má ■■■■■ vstávat, dcera vstává ve 4 ráno, ale může si za to sama. Na ni ■■■■■ jenom huláká a řve, jinak si nic nedovolí. Jak děda řekl ■■■■■ aby mu vrátil peníze, řekl, že to není pravda, pak ■■■■■ chytil dědu pod krkem a tlačil ho do obýváku, děda zakopl o práh a upadl na zem, ■■■■■ pak odešel. Jednou rozbil mámě telefon, jednou jí vzal peníze, dědovi teď vzal 2.000, - Kč. Je pravdou, že rozbil hrnek, talíře, občas na ně křičí, ale jinak to jde. Viděla, že dal mámě facku, hádali se, pak jí dal facku, vzal jí také mobil a rozbil ho o zeď. Taky třeba říká, že mámu zabije, že je všechny zabije, to je ale jenom v afektu.
6. Svědkyne ■■■■■ ■■■■■ vypověděla, že ■■■■■ je uživatelem drog, nemůže pochopit, že její rodiče za ním stojí. Jak mu dojdou peníze na drogy, tak dělá scény. Výrazy, kterými častuje svoji matku ani nemůže vyslovit. Je vulgární jak na matku, tak na dědu a babičku. Křičí, že je všechny zabije. Přímou, žádné napadení neviděla, viděla však u sestry modřinu, kterou jí způsobil ■■■■■ Sestra se jí svěřila, že jí vyčítal, že za všechno může ona, potom jí dal hlavičku, až narazila hlavou na zeď a rozsekla si hlavu. Těch modřin viděla na sestře vícero. Děda se ho bojí, jakmile začne křičet, odchází do garáže, babička nad ním drží ochrannou ruku, vždycky ho pak pustí domů.
7. Svědék ■■■■■ ■■■■■ vypověděl, že potíže jsou od té doby, co se ■■■■■ nastěhoval, všichni se ho bojí, u žádného incidentu nebyl, jen slyší, jak nadává své matce do kurev. Měl zákaz vstupu do obydlí, ale babičko ho pustila. Svědkyne ■■■■■ ■■■■■ vypověděla, že se v průběhu času ■■■■■ chování zhoršilo, slyší pořád řev, pan ■■■■■ pak chodí do garáže. Jednou byla svědkem toho, že paní ■■■■■ vyšla ven, ■■■■■ za ní, byl na ní hrozně sprostý, křičel na ni, že je kurva, chytil jí hlavu a nejméně dvakrát ji bouchnul hlavou o dveře auta, nechce s tím mít cokoliv společného, má strach.
8. Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též opatřenými listinnými důkazy. Z lékařské zprávy ■■■■■ ■■■■■ soud zjišťuje průběh léčení obžalovaného. Z protokolu o ohledání místa činu (čl. 100) soud zjišťuje situaci na místě ohledání ze dne 17. 11. 2022 (skutek pod bodem 2). Z úředních záznamů o vykázání ze dne 2. 11. 22 (ohrožená osoba ■■■■■ ■■■■■ a ze dne 17. 11. 2022 (ohrožená osoba ■■■■■ ■■■■■ soud zjišťuje okolnosti, za kterých byl v jednotlivých případech obžalovaný vykázán z bytu na adrese ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■

9. Z osobních výkazů obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] soud zjišťuje, že obžalovaný má v opisu evidence Rejstříku trestů 3 záznamy, přihlížet lze pouze k poslednímu z nich. Naposledy byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 16. 3. 2022, sp. zn. 4 T 22/2022 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 12 měsíců.
10. Soud ve vztahu ke skutkovým závěrům následně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Po zhodnocení před soudem provedeného dokazování a vyhodnocení všech provedených důkazů dospěl soud k závěru, že je namístě vyřešit otázku věrohodnosti jednotlivých provedených důkazů. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděl, že nic z toho není pravda, má všechny rád, ženy rozhodně nebije a nic z toho, co je popsáno v obžalobě, není pravda, pouze to, že dědovi vzal 2 000,- Kč, ale jinak nikoho nenapadá, nevyhrožuje, občas se doma pohádají.
11. Poškozená matka obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] vypovídá konstantně, soud nezjistil, že by poškozená měla nějaký zvlášť závažný motiv obžalovaného usvědčovat z trestného činu. Popis skutku v řízení před soudem při své výpovědi poškozená popsala zcela bezprostředně a věrohodně. Výpověď poškozené není oslabována žádným z provedených důkazů, aby tuto výpověď bylo možno označit za nevěrohodnou, resp. pochybnou, a tato výpověď je v mnoha skutkových okolnostech podporována dalšími provedenými důkazy, zejména výslechy dalšího poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] který taktéž popsal nejen samotný skutek pod bodem 2, který ostatně zároveň potvrzuje i svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE]. Soud prvního stupně dále poukazuje na výpovědi dalších svědků, zejména opětovně na svědka [REDAKCE] [REDAKCE] k bodu obžaloby pod bodem 1, kdy jejich výpovědi jsou potvrzovány i výslechy svědků [REDAKCE] [REDAKCE] a Štěpánky [REDAKCE]. Soud neponechává stranou ani výpověď [REDAKCE] [REDAKCE] která popsala napadení matky obžalovaného a samotné úderu hlavou poškozené do dveří, kdy ji takto napadl obžalovaný, přičemž je okrajově doplňována i výpovědí svědka [REDAKCE] [REDAKCE] který popsal slovní ataky obžalovaného. Shora uvedené je podpořeno i listinnými důkazy, zejména úředními záznamy o vykázání ze dne 2. 11. 22 (ohrožená osoba [REDAKCE] [REDAKCE] a ze dne 17. 11. 2022 (ohrožená osoba [REDAKCE] [REDAKCE]).
12. Naopak soud jako zcela nevěrohodnou vyhodnotil výpověď obžalovaného před soudem, kdy jeho výpovědi se žádná z popsaných okolností vlastně vůbec nestala. V přípravném řízení ostatně sám obžalovaný vypověděl, že matka je úplněj dement, je to alkoholik a hrozně smrdí. Mezi ním a dědou došlo ke konfliktu, přišel děda a chtěl, aby mu vrátil peníze, které mu vzal dřív. Jak na ně nastoupil, tak ho jednou rukou chytil pod krkem, spíš ho odstrčil, než že by ho škrtil. On je fakt starej, spadl na zem, když zakopl o práh. Matku nenávidí, ublížil by i zvířatům, musel by je zabít, protože ona je má ráda. Jeho výpověď, že se žalované jednání tak vůbec nestalo, zůstává osamocena a je zcela v rozporu s výsledky provedeného dokazování, zejména s výslechy jednotlivých poškozených a svědků.
13. Z tohoto pohledu pak má soud za to, že byla jednoznačně potvrzena verze poškozených [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] a vyvrácena obhajoba obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] který až na výjimku, doznání napadení svého dědy v přípravném řízení, od počátku popíral jednání, které je mu kladeno za vinu.
14. Na základě těchto skutkových zjištění je třeba právně kvalifikovat prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákoníku. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] jednáním popsaným ve výrokové části tohoto rozhodnutí pod bodem 1., naplnil skutkovou podstatu přečinu týrání
- Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku, neboť týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a svým jednáním porušil zájem společnosti zájem společnosti na posílení ochrany osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, respektive na ochraně takto ohrožených osob.

15. Předmětem útoku je u trestného činu podle § 199 fyzická osoba, která s pachatelem žije ve společném obydlí, přičemž se zde jedná o osobu jemu blízkou, již s pachatelem pojí toliko sdílení stejného obytného prostoru. Osobou blízkou se ve smyslu § 125 trestního zákoníku rozumí příbuzný v pokolení přímém (tj. ve smyslu § 772 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.) z nichž jedna pochází od druhé, zde konkrétně matka a její dítě.
16. Dále obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] jednáním popsaným ve výrokové části tohoto rozhodnutí pod bodem 2., naplnil skutkovou podstatu přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, neboť vyhrožoval jinému usmrcením nebo těžkou újmou na zdraví takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a svým jednáním porušil zájem společnosti zájem společnosti na zájem na ochraně jednotlivce před výhrůžkami, jež mohou vzbudit důvodnou obavu.
17. Výhrůžka směřující proti jinému představuje slovní projev, který je pro svou závažnost objektivně způsobitelný vyvolat u dotčené osoby obavu z její realizace, obsah výhrůžky je konkretizován pohrůžkou usmrcení, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou. Zda je takové jednání způsobitelné v jiném vzbudit důvodnou obavu, je třeba posoudit se zřetelem ke všem konkrétním okolnostem případu, zejména k povaze výhrůžky, k fyzickým a charakterovým vlastnostem pachatele ve srovnání s fyzickými a povahovými vlastnostmi poškozeného nebo také pokud bylo vyhrožování doprovázeno jednáním pachatele, které je s to dokreslit, odhodlání pachatele výhrůžku splnit, zde fyzické napadení poškozeného (ročník narození [REDAKCE] napadení osobou (ročník [REDAKCE] s jehož násilnými projevy se již poškozený v minulosti potýkal, byť slovními, pocity poškozeného zjištěné z jeho výpovědi pak tuto okolnost dle názoru soudu rozhodně naplňují.
18. Při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, která je určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] se k trestné činnosti nedoznal a nesvědčí mu tak žádná polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 41 trestního zákoníku.
19. Přítěžující okolností shledal soud v jednání obžalovaného dle ustanovení § 42 písm. a) trestního zákoníku a to tím, že spáchal trestný čin s rozmyslem, dále že dle ustanovení § 42 písm. b) trestního zákoníku spáchal trestný čin z pomsty, dle ustanovení § 42 písm. h) trestního zákoníku spáchal trestný čin vůči osobě blízké a vůči osobě vysokého věku, dále podle ustanovení § 42 písm. m) trestního zákoníku trestný čin spáchal, respektive pokračoval v něm po delší dobu, dle ustanovení § 42 písm. q) trestního zákoníku byl již v minulosti pro trestný čin odsouzen.
20. Obžalovaný se trestné činnosti navíc dopustil v době podmíněného odsouzení Okresního soudu v České Lípě ze dne 16. 3. 2022, sp. zn. 4 T 22/2022, kdy byl obžalovaný odsouzen podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 12 měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

21. Po zhodnocení výše popsaných polehčujících a přitěžujících okolností dospěl soud k závěru, že obžalovanému nelze za jeho opakovanou trestnou činnost uložit jiný než přímý, nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť jakýkoli jiný druh trestu, by zjevně u obžalovaného nepřinesl žádný výchovný účinek. Tomu také odpovídá skutečnost, že přestože na obžalovaného bylo v minulosti působeno opakovanými alternativními tresty, obžalovaný si z těchto trestů nevzal sebemenší ponaučení. Je tak zcela zřejmé, že výchovné působení se májí účinkem, neboť obžalovaný trestnou činnost opakuje, a proto je nutno akcentovat represivní složku trestu, a je tak na místě uložení nepodmíněného trestu. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] byl ohrožen nejprísnější trestní sazbou šest měsíců až čtyři léta za přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 trestního zákoníku.
22. Vzhledem k okolnostem posuzovaného jednání a charakteru obžalovaného byl obžalovanému uložen trest ve druhé čtvrtině trestní sazby, kterou byl ohrožen, a ze shora uvedených důvodů mu byl uložen trest ve výměře 18 měsíců.
23. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, neboť dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť splňuje podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice.
24. V rámci adhezního řízení bylo také rozhodnuto o nároku na náhradu škody. Režim rozhodování o náhradě škody či nemajetkové újmy je v trestním řízení v § 228 odst. 1 trestního řádu upraven tak, že odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon jinak. Takto soud postupuje za situace, jestliže jsou nárok a jeho výše odůvodněny výsledky hlavního líčení. Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] o jehož nároku soud rozhodoval, se se svými požadavky připojil řádně a včas k trestnímu řízení. V trestním řízení byla dostatečně prokázána skutková i právní stránka věci, příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobenou škodou, kterou ostatně obžalovaný ani nepopíral, a tudíž soud nemá jakoukoliv pochybnost o odpovědnosti obžalovaného za vznik majetkové újmy, kterou způsobil spáchaným přečinem.
25. Okresní soud rozhodl odsuzujícím rozsudkem o vině obžalovaného i o tom, že majetková újma poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] byla způsobena v příčinné souvislosti se skutkem pod bodem 2 obžaloby, jehož spáchaním byl obžalovaný uznán vinným, a že obžalovaný je také jedinou osobou, která se na vzniku majetkové škody poškozeného podílela, a vzniká tak odpovědnostní vztah obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] za vzniklou škodu poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 22. června 2023.

JUDr. Mgr. Pavel Kříž v.r.
samosoudce

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 13. prosince 2023 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Bošítky a soudců Mgr. Gabriely Pudilové a Mgr. Romana Buchala v trestní věci obžalovaného: [REDAKCE] o odvolání obžalovaného a matky obžalovaného [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 22. června 2023, č.j. 3 T 49/2023-136,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek se **zrušuje** ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se **rozhoduje** tak, že obžalovaný [REDAKCE]

se odsuzuje

podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **deseti (10) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu obžalovaný zařazuje do věznice s **ostrahou**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený [REDAKCE] odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v České Lípě uznal obžalovaného [redacted] vinným ze skutků spočívajících v tom, že v přesně nezjištěné době, nejméně od 1. 9. 2022 do 3. 1. 2023, v bytě na adrese [redacted] který obýval společně s prarodiči [redacted] a se svou matkou, poškozenou [redacted] týral matku, tím, že jí v opakovaných atacích zhruba 2x až 3x týdně velmi sprostě nadával, osočoval ji, že mu zkazila život, opakovaně poškozené vyhrožoval, že ji zabije, stresoval poškozenou tím, že sám spáchá sebevraždu, vyhrožoval jí také tím, že zabije kočky, na kterých poškozené záleží, nejméně v pěti případech poškozenou napadl fyzicky, jednou ji udeřil otevřenou dlaní, po čemž upadla na zem, v dalším případě ji napadl úderem hlavou do její hlavy, až se uhodila o hranu zdi a způsobil jí krvácející ránu, udeřil ji pěstí pod oko a do pravého předloktí, čímž jí způsobil podlitiny, v garáži uvedeného domu poškozenou uchopil za hlavu a hlavou jí uhodil o kapotu vozidla, jednou v noci, když poškozená ležela na posteli, ji kopl do ruky, úmyslně rozbil talíř s jídlem a hrnek s kávou, křičel u toho, až mu létaly sliny od úst a matka se ze strachu před ním schovala do garáže, bral poškozené bez jejího dovolení peníze, vzal poškozené z ruky mobilní telefon, se slovy, že bude poškozená denně trpět, že ji zničí, telefon rozbil hodem o stěnu, přinesl z kuchyně nůžky, které držel před sebou a přitom křičel na poškozenou, že ji zabije, nejdříve ji ale bude mučít a týrat, říkal poškozené, že by do ní nejradyji zapíchnul kudlu, jednou rozsekal sekerou postel v pokoji, který užíval společně s matkou, následně šel se sekerou v ruce za matkou a řekl jí, že by sekeru nejradyji sekl do ní, čímž poškozené [redacted] způsoboval psychické útrapy, vzbudil v ní opakovaně obavy, že násilné výhrůžky vyplní, dne 17. 11. 2022 kolem 13:30 hodin v bytě na adrese [redacted] který obýval společně s prarodiči, poškozeným [redacted] babičkou [redacted] a se svou matkou [redacted] křičel v kuchyni na babičku, následně se na chodbě bytu střetl s dědem [redacted] který vnuka nabádal, aby na babičku nekřičel a vyzýval ho, aby vrátil finanční hotovost 2 000 Kč, které mu bez dovolení vzal, nato obviněný poškozeného [redacted] uchopil oběma rukama pod krkem a začal ho velkou silou škrtit, vyhrožoval poškozenému, že všechny „vyrychtuje“, zabije, křičel, že na to doplatí, až poškozený [redacted] zakopl o práh a upadl na zem, čímž, i s ohledem na zkušenosti poškozeného s dřívějšími agresivními projevy obviněného v domácnosti, v poškozeném vzbudil obavu o jeho život a zdraví.
2. Skutek popsáný pod bodem 1 byl právně kvalifikován jako přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, skutek popsáný pod bodem 2 byl okresním soudem právně kvalifikován jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku.
3. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.
4. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.
5. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozenému [redacted] na náhradě škody částku ve výši 2 000 Kč.

6. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení, tedy v zákonné lhůtě, odvolání. Podané odvolání bylo posléze řádně písemně odůvodněno prostřednictvím obhájkyne, která byla za účelem odůvodnění odolání obžalovanému ustanovena. Zároveň bylo odvolání proti citovanému rozsudku podáno v zákonné lhůtě i ze strany matky obžalovaného, poškozené [REDAKCE]
7. Obžalovaný svým odvoláním napadá nesprávnost výroku o vině, trestu i náhradě škody napadeného rozsudku. Obžalovaný namítá, že spáchání skutku popírá, nesouhlasí s tím, že by matku týral, jednání, ze kterého byl uznán vinným, se nestalo, pouze se hádali, ale k popsání týrání mámy nedocházelo. Mamku má rád a má k ní úctu. V případě jednání namířeného proti dědovi [REDAKCE] připouští, že na dědu řval, ale nedošlo k fyzickému napadení. Obžalovaný se vymezil a za nepravdivé označil výpovědi svědků [REDAKCE] [REDAKCE] pravdivá je pouze výpověď babičky [REDAKCE]. I z výpovědi svědkyně [REDAKCE] matky obžalovaného, která byla vyslechnuta i u hlavního líčení, je zjištěno, že ona samotná je toho názoru, že obžalovanému vězení nepomůže, ale je třeba ho léčit, ale jinak, než to proběhlo u [REDAKCE] – „tady máš prášky a běž“, s nikým se ne bavil. Proto také i matka podala ve věci odvolání ve prospěch syna. Z výpovědí svědků přitom vyvstávají pochybnosti o duševním zdraví obžalovaného. Matka vypověděla o opakovaných pokusech vyhledat odbornou pomoc u psychologů, psychiatrů. Také svědek [REDAKCE] vypověděl, že vnuk, obžalovaný, má hrozné výkyvy nálad a připadá mu, jako by byl duševně nemocný. I svědkyně [REDAKCE] uvedla, že přijede za rodiči, obžalovaný je v klidu, ale najednou dostane amok a začne křičet na matku i ostatní. Okresní soud se nijak v řízení a ve svém rozhodnutí nezabývá otázkou pochybností o duševním stavu obžalovaného, pouze bez dalšího byl proveden důkaz zprávou [REDAKCE], který ovšem dle výpovědi matky namísto očekávaného pohovoru jen obžalovanému předepsal léky. Je proto otázkou, do jaké míry získal soud relevantní poznatky o zdravotním stavu obžalovaného. Obžalovaný tak má za to, že nebylo možné jen se spokojit se zprávou [REDAKCE] o duševním stavu obžalovaného, ale ve věci měl být přizván znalec z oboru psychiatrie k vyšetření duševního stavu obžalovaného. Závěry tohoto zkoumání mohou přinést zásadní závěry k otázce trestní odpovědnosti obžalovaného, a bude-li u něj nějaká duševní porucha shledána, tak i k možnostem léčby. Obžalovaný ani nesouhlasí s výrokiem o trestu odnětí svobody, který mu byl uložen jako nepodmíněný. Soud u obžalovaného shledal jen přitěžující okolnosti, přičemž některé z nich jsou objektivně dány z podstaty (rodinná vazba, vysoký věk, předchozí odsouzení), a jiné jsou dovozovány, ale nejsou v odůvodnění rozsudku ničím podloženy – spáchání trestného činu s rozmyslem či z pomsty. V tomto směru je proto namístež uložený trest přezkoumat. Potřebným shledává obžalovaný přezkoumat i výrok o náhradě škody v případě povinnosti zaplatit poškozenému [REDAKCE] částku 2 000 Kč. Soud odůvodnil výrok tím, že bylo prokázáno, že obžalovaný způsobil majetkovou škodu, a proto je třeba ji poškozenému přiznat, ale jsou dány pochybnosti o závěrech soudu o této otázce, neboť obžalovaný uvedl, že dědovi z této částky již 500 Kč vrátil, a to z brigády. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, a to pro podstatnou vadu řízení spočívající v tom, že v průběhu trestního řízení nebyla vůbec řešena otázka duševního stavu obžalovaného, která může mít přitom dopad i do práva na obhajobu (§ 36 odst. 2 trestního řádu), pro s tím spojenou neúplnost skutkových zjištění týkající se duševního stavu obžalovaného, a také k objasnění otázky ohledně odcizení a částečnému vrácení částky ke škodě [REDAKCE], a z tohoto důvodu vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. Pro případ, že odvolací soud shora

namítané vady neshledá, pak necht' přezkoumá uložený trest, který je trestem nepřiměřeně přísným. Dále necht' je ve výroku o náhradě škody rozhodnuto v intencích skutkových zjištění o snížení částky o 500 Kč.

8. Matka obžalovaného své odvolání podala ve prospěch obžalovaného a v podstatě uplatňuje obdobné výhrady vůči řízení a vyhlášenému rozsudku. Poukazuje na to, že věci nijak nepomůže a nic nevyřeší výkon trestu odnětí svobody, s tímto trestem nesouhlasí. Obžalovaný měl vždy problém s tím se začlenit do společnosti, již od základní školy, má strach z větší skupiny lidí. Často mluví o smrti, je zoufalý a nešťastný sám ze sebe, má mnoho problémů, které je třeba řešit. Žádá, aby byl přezkoumán jeho duševní stav.

9. Krajský soud k podmínkám projednání podaného odvolání konstatuje, že veřejné zasedání o odvolání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného, který se k nařízenému veřejnému zasedání nedostavil, přičemž ovšem byl o konání veřejného zasedání procesně řádným způsobem vyrozuměn. V tomto případě obžalovaný nebyl k veřejnému zasedání předvolán, krajský soud neshledal důvody, pro které by bylo nutné obžalovaného k veřejnému zasedání předvolávat, ale obžalovaný byl pouze vyrozuměn o termínu a místě konání veřejného zasedání odvolacího soudu, ve kterém bude podané odvolání projednáno. Vyrozumění o konání veřejného zasedání přitom bylo obžalovanému doručeno na určenou příslušnou doručovací adresu, tedy na adresu [REDAKCE] kam mu doposud byly zasílány veškeré zásilky a kde se i dle obsahu spisu skutečně zdržuje, nadto byl i obeslán na oficiální adresu trvalého bydliště, tj na adresu [REDAKCE]. Obžalovaný si předmětnou poštovní zásilku nepřevzal a jak je z vyjádření doručovacího orgánu patrné, adresát nebyl zastížen a zásilka mu byla uložena na poště, což bylo adresátovi (obžalovanému) oznámeno dne 21.11.2023. Protože zásilka nebyla vyzvednuta ve lhůtě deseti dnů, kdy byla připravena k vyzvednutí, byla zásilka po uplynutí úložní lhůty dne 5.12.2023 vrácena krajskému soudu, neboť bylo vyloučeno vhození do schránky. Doručování zásilek do vlastních rukou je upraveno v ustanovení § 64 tr. řádu, když mimo jiné dle § 64 odst. 2 tr. řádu nebyl-li adresát písemností, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, zastížen, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyrozumí, kde si ji může vyzvednout, přičemž podle § 64 odst. 3 písm. a) tr. řádu písemnost lze uložit u pošty, jestliže se doručuje prostřednictvím pošty. Podle § 64 odst. 4 tr. řádu nevyzvedne-li si adresát písemnost do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebo uvedenou adresu označil pro účely doručování. Obžalovanému tedy bylo vyrozumění o konání veřejného zasedání doručeno tzv. náhradním způsobem ve smyslu § 64 odst. 4 tr. řádu. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že i přes nepřítomnost obžalovaného jsou splněny podmínky pro konání veřejného zasedání o podaném odvolání, protože skutečnost, že se obžalovaný k veřejnému zasedání nedostavil, netvoří procesní překážku bránící projednání podaného odvolání. Totéž platí i v případě matky obžalovaného, odvolatelky [REDAKCE]. Obžalovaný i jeho matka věděli, byli seznámeni s tím, jak bylo o vině a trestu soudem prvního stupně rozhodnuto, a pochopitelně také věděli o tom, že proti uvedenému rozsudku bylo z jejich strany podáno odvolání. Krajský soud měl splněny i všechny další zákonné procesní podmínky pro konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaného, jakož i jeho matky, a proto bylo tímto způsobem postupováno.

10. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaných odvolání přezkoumal ve veřejném zasedání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků odvoláním napadeného

rozsudku, proti kterým podaná odvolání směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, když dospěl k těmto závěrům.

11. Ve vztahu k řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, může krajský soud uvést, že v procesním postupu okresního soudu nebylo shledáno žádné takové procesní pochybení, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit pro podstatné vady řízení. Krajský soud má za to, že řízení předcházející napadenému rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami. Orgány činné v trestním řízení respektovaly ustanovení trestního řádu garantující právo na obhajobu obžalovaného, jakož i ustanovení směřující k řádnému objasnění věci a upravující zákonnou realizaci jednotlivých důkazů, když zároveň hlavní líčení proběhlo v souladu se všemi procesními předpisy a krajský soud neshledal žádné pochybení ve způsobu provedení jednotlivých důkazů.
12. Krajský soud nemá výhrady ani k rozsahu provedeného dokazování, když je zřejmé, že okresní soud v průběhu hlavního líčení provedl podrobné dokazování, v podstatě provedl veškeré důkazy, které v dané věci mohly nějakým způsobem přispět k objasnění skutkového děje. Okresní soud měl k dispozici v první řadě výpověď obžalovaného a poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] které řádně a při zachování zákonných postupů v průběhu hlavního líčení k věci vyslechnul. V souladu s procesní úpravou byly přečteny za souhlasu stran svědecké výpovědi svědků [REDAKCE] [REDAKCE]. Provedeny byly též listinné důkazy osvědčující skutečnost, že opakovaně vykázaní obžalovaného z bytu, osobní poměry obžalovaného, a v neposlední řadě i lékařská zpráva o léčbě obžalovaného. Obžalovaný, jako i jeho matka, se v odvolacím řízení dožadují doplněním dokazování v podobě znaleckého zkoumání obžalovaného k jeho duševnímu stavu, vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie k duševní způsobilosti obžalovaného. Krajský soud ovšem předložený návrh na doplnění dokazování důvodným neshledal. Jak je z dokazování provedeného okresním soudem patrné, tento měl k dispozici lékařskou zprávu psychiatra [REDAKCE] zpráva je na čl. 107. Ze zprávy je zjištěno, že obžalovaný byl opakovaně vyšetřen v roce 2020, a to jednak u [REDAKCE] [REDAKCE] a dále i u [REDAKCE] [REDAKCE]. Diagnostikována byla [REDAKCE] osobnosti. Z této zprávy tedy nelze dovodit, že by měl obžalovaný trpět nějakou významnou duševní poruchou či chorobou, která by mohla mít vliv na přičetnost obžalovaného, na jeho ovládací či rozpoznávací schopnosti. Nic takového pak nelze dovodit ani z obsahu spisového materiálu a výsledků dokazování. Je zřejmé, že obžalovaný zneužívá návykové látky, ovšem sám obžalovaný jejich vliv bagatelizuje. Krajský soud zdůrazňuje, že obžalovaný není trestně stíhán pro jeden konkrétní útok, jedno jednání, v rámci kterého by mohly být jeho duševní schopnosti nějak omezeny, sníženy či dokonce vymizelé, ale je mu kladena za vinu trvající trestná činnost v rozpětí několika měsíců. Lze důvodně pochybovat o tom, že po celou tuto dobu by měl mít duševní stav obžalovaného vliv na jeho jednání. I z výpovědi poškozené i dalších svědků je patrné, že agresivní reakce obžalovaného byla vždy reakcí na nějaké výtky či výhrady vůči jeho sobě, vůči jeho chování, fyzická agrese představovala vyvrcholení konfliktní situace, vzniklé hádky. Je současně i patrné, že tohoto jednání se obžalovaný dopouštěl výlučně jen vůči osobám ve svém nejbližším okolí, žijícím spolu s ním v bytě, zejména potom vůči své matce. I svědkyně [REDAKCE] uvádí, že konflikty jsou spojeny s povahou obžalovaného, jeho matky, a jejího manžela [REDAKCE] dědy obžalovaného, ona sama s ním velké problémy nemá. To v podstatě vylučuje úvahu, že by měl obžalovaný

jednat pod vlivem nějaké duševní poruchy či choroby, že by neměl být schopen své jednání ovládat a korigovat, naopak je zřejmé, že svoji agresi uplatňuje selektivně, jen vůči osobám, o kterých je přesvědčen, že mají negativní vliv na jeho dosavadní život, tedy vůči matce. Lze tedy jistě připustit, že obžalovaný má problémy se zvládnutím svých emocí, má problémy s respektováním autorit, ale uvedené dle krajského soudu není důvodem pro pochybnost o jeho duševní způsobilosti, o zachování ovládacích i rozpoznávacích schopností v rámci jednání, které je mu kladeno za vinu a kterým byl i uznán vinným. Krajský soud na základě uvedených úvah tedy návrh na vypracování znaleckého posudku k duševnímu stavu obžalovaného neshledal důvodným, a má za to, že i bez tohoto důkazu lze učinit spolehlivá skutková zjištění, jak k těmto na podkladu nashromážděných důkazů dospěl okresní soud. Krajský soud tedy může uzavřít, že již v nalézacím řízení provedené dokazování svým rozsahem okresnímu soudu umožnilo objasnit skutkový děj bez důvodných pochybností a vytvořit dostatečný podklad pro rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu.

13. Krajský soud pak také může konstatovat, že okresní soud dostal své povinnosti ve vztahu k hodnocení důkazů a všech skutkových okolností, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů provedené důkazy hodnotil na základě vnitřního přesvědčení jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Okresní soud v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu nejprve rozvedl, jaké důkazy provedl a měl tak k dispozici pro zjištění skutkového děje. V návaznosti na uvedené vysvětlil, na základě jakých důkazů a z nich zjištěných skutečností dospěl k závěru o vině obžalovaného. Svě skutkové závěry přitom okresní soud také potřebným způsobem zdůvodnil, když srozumitelně a dostatečně vysvětlil své konkrétní úvahy ve vztahu k učiněnému závěru o vině obžalovaného. Na obsah odůvodnění napadeného rozsudku a vyslovené úvahy i závěry může krajský soud v zásadě odkázat a doplnit následující. Jak je z odůvodnění rozsudku patrné, okresní soud při zjištění skutkového stavu popsaného pod bodem ad 1. rozsudku vycházel především z výpovědi poškozené [REDAKCE], která ve své výpovědi popisuje chování obžalovaného vůči ní a primárně usvědčuje obžalovaného z trestné činnosti. Okresní soud vyložil, proč vycházel právě této výpovědi, kterou označil za věrohodnou, bezprostřední a konzistentní. Není pochyb o tom, že poškozená jak u hlavního líčení, tak i v přípravném řízení, zcela shodně popsala jednání obžalovaného, když především v přípravném řízení spontánně a podrobně popsala chování obžalovaného vůči ní, přičemž tuto svoji výpověď v reakci na doplňující dotazy soudu shodně potvrdila i u hlavního líčení. Je namístě i uvést, že nebylo zjištěno nic, co by spolehlivost a věrohodnost učiněné výpovědi snižovalo či ji dokonce zpochybňovalo. Především z vystupování svědkyně u hlavního líčení je jasné patrné, že tato nemá žádný zájem na tom, aby byl obžalovaný odsouzen, sama se ho snaží zastávat, omlouvat a má za to, že by se obžalovaný měl především léčit, když i toto bylo důvodem pro podání trestního oznámení, nikoli snaha o kriminalizaci obžalovaného. Poškozená zdůrazňuje jeho kladné stránky, to že je obžalovaný v podstatě hodný, jen pokud nedostane svůj záchvat, který především spojuje s užíváním drog. To vše je ostatně i patrné z jejího odvolání ve prospěch obžalovaného. V rámci hodnotících úvah o věrohodnosti a spolehlivosti výpovědi poškozené [REDAKCE] pak okresní soud následně správně zdůraznil, že v tomto případě se přitom nejedná o jediný, výlučný usvědčující důkaz. V domácnosti s obžalovaným a poškozenou také žili svědci [REDAKCE] prarodiče obžalovaného, kteří také potvrzují napadání poškozené ze strany obžalovaného. Je to především svědek [REDAKCE] který v mnoha případech v podstatě ve shodně s poškozenou popisuje jednání obžalovaného vůči poškozené, a to jak z hlediska urážek a výhrůžek, rozbití postele, tak i v případech fyzického napadení poškozené obžalovaným.

Svědčyně [REDAKCE] sice na straně jedné omlouvá chování obžalovaného a vysvětluje ho střetem podobných povah, jako i nedůslednou výchovou ze strany poškozené, ale i ona dílem připouští napadení poškozené ze strany obžalovaného, křik obžalovaného. Je to dále i svědecká výpověď [REDAKCE] která jednak byla přímým svědkem vulgárního chování i výhrůžek zabitím obžalovaného vůči poškozené, a kromě toho v řadě případů viděla na poškozené modřiny a poškozená se jí svěřila s tím, že byla i fyzicky obžalovaným napadena. V neposlední řadě křik, nadávky a rány z bytu poškozené a jejich rodičů potvrzují i sousedé, svědci [REDAKCE]. Skutečnost, že obžalovaný ve svém odvolání namítá nevěrohodnost uvedených svědků a učiněných výpovědí nemůže vést krajský soud k závěru, že by mělo být hodnocení provedených důkazů ze strany okresního soudu nesprávné či neúplné, samotná okolnost, že obžalovaný s obsahem výpovědi svědků nesouhlasí, nemůže vést k závěru o nespolehlivosti či nevěrohodnosti takových důkazů a navazujícímu závěru o nesprávně zjištěném skutkovém stavu ze strany okresního soudu. Okresní soud také v rámci hodnocení důkazů a rekonstrukce skutkového stavu důvodně poukázal na dříve proběhlé zákroky Policie ČR vedoucí až k vykázání obžalovaného z bytu. V neposlední řadě je to nekonzistentnost ve výpovědích samotného obžalovaného, který u hlavního líčení sice veškeré jednání, kterým byl uznán vinným, popřel, ale ve své výpovědi z přípravného řízení připustil rozpory a hádky s matkou, že matka ho „vytáčí“, připouští výhrůžky, včetně toho, že by zavraždil, pověsil kočky, protože je má matka ráda, že by matce i její sestře (svědkyně [REDAKCE]) vytrhnul srdce.

14. Také v případě skutku ad 2) je jednání obžalovaného spolehlivě prokázáno výpovědí svědka [REDAKCE]. Obžalovaný sám konflikt s [REDAKCE] svým dědou, nepopírá, ale popisuje ho jako mnohem méně intenzivní. Je zde však jednoznačná výpověď poškozeného, svědka [REDAKCE] který popisuje že ho obžalovaný silně uchopil za krk, strážil ho k zemi a přitom uváděl, že ho „vyrychtuje“ a další výhrůžky, uchopení za krk hodnotí jako velmi silné, nemohl dýchat a bál se o svůj život, bál se, že umře. Škrčení poškozeného, držení pod krkem, potvrzuje i svědkyně [REDAKCE] která připouští, že v průběhu padaly výhrůžky, ale na ty si nepamatuje. Také [REDAKCE] vypověděla, že ji o konfliktu její otec řekl, že ho obžalovaný škrtil a vyhrožoval mu, potvrdila i to, že obžalovaný používá výhrůžky zabitím vůči nim. Jednání obžalovaného prokazuje i úřední záznam o vykázání obžalovaného z bytu ze dne 17.11.2022, právě po konfliktu s poškozeným [REDAKCE].
15. Krajský soud tedy nezaznamenal žádné okolnosti plynoucí z provedených důkazů, které by vedly k závěru, že okresní soud nedostatečně či nesprávně hodnotil provedené důkazy, že by opomněl nějakou důležitou okolnost, která by mohla mít vliv na správnost skutkových zjištění. Nebylo zjištěno též nic, co by snižovalo věrohodnost výpovědi poškozené [REDAKCE] či dalších svědků. Krajský soud na základě uvedeného může uzavřít, že se okresní soud všemi rozhodnými skutečnostmi v nezbytném rozsahu zabýval a vypořádal, a zátověň v odůvodnění rozsudku vyložil, na jakých důkazech, a také proč, vystavěl skutkový děj v případě obou skutků. Nic konkrétního, co by mohlo vést k pochybnostem o správnosti hodnotících úvah okresního soudu a správnosti učiněných skutkových zjištění v podaném odvolání ani konkrétně namítáno není, v podstatě je okresnímu soudu vytýkáno nesprávné hodnocení důkazů vycházející toliko ze skutečnosti, že okresní soud svá skutková zjištění vystavil na výpovědi poškozených a svědků namísto toho, aby přijal obhajobu a tvrzení obžalovaného. Krajský soud tedy může jen konstatovat, že úvahy a závěry okresního soudu o vině obžalovaného mají oporu v provedených důkazech. Hodnotící úvahy jsou ovšem

primárně doménou okresního soudu a krajský soud nemůže okresnímu soudu žádným způsobem ukládat, jak má provedené důkazy hodnotit, který důkaz má považovat za věrohodný a který naopak nikoli. Krajský soud s ohledem na učiněný závěr neshledal žádný důvod, pro který by měl zasahovat do skutkových zjištění okresního soudu a může konstatovat, že okresní soud v rámci hodnocení důkazů a učiněných skutkových závěrů úplně dostal své povinnosti uvedené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

16. Pochybení nebylo krajským soudem zjištěno ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaného, jak k této přistoupil okresní soud, jestliže zjištěné jednání v případě skutku ad 1) právně kvalifikoval jako přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku a v případě skutku ad 2) jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Okresní soud se také otázkou právní kvalifikace ve vztahu k oběma skutkům dostatečným způsobem zabýval a na jeho závěry je také možné odkázat. Okresní soud tak vyložil zákonné znaky skutkových podstat předmětných přečinů a současně zdůvodnil, v čem spatřuje jejich naplnění. Z odůvodnění právní kvalifikace je patrné, že okresní soud respektoval veškeré nezbytné formální znaky skutkových podstat. V případě přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku k byly jednáním obžalovaného naplněny znaky týrání (opakované vulgární a ponižující nadávky, ale především výhrůžky usmrcením a také i v neposlední řadě fyzické napadání poškozené), když je nepochybné, jak také poškozená ve své výpovědi konstatovala, že takovéto chování poškozená vnímala jako příkoří, ponižování a újmu. Jak dále konstatoval okresní soud, obžalovaný a poškozená ██████████ žili společně v bytě rodičů poškozené. Okresní soud dále vyložil objekt předmětného přečinu, kterým je zájem společnosti na posílení ochrany osob ohrožených fenoménem tzv. domácího násilí, tj. násilí páchaného mezi osobami blízkými ve smyslu jejich vzájemného vztahu, respektive na ochraně takto ohrožených osob, pokud žijí ve společné domácnosti, sdílí stejný obytný prostor. Také ohledně přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku je zřejmé, že obžalovaný naplnil znaky uvedeného přečinu, pokud poškozeného ██████████ velmi silně držel, škrtil ho a uvedené doprovázel slovy, že ho „vyrychtuje“ a jinými pohrůzkami zabitím, když intenzita jeho jednání byla natolik silná, že poškozený nemohl dýchat a bál se o svůj život. Obžalovaný tedy aktivním jednáním, pohrůzkami spojenými se škrcením poškozeného vyhrožoval jinému usmrcením takovým způsobem, že to u poškozeného přímo vzbudilo konkrétní důvodnou obavu o vlastní život. Okresní soud taktéž přílehavě dovodil, že obžalovaný v případě obou přečinů jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V případě užití právní kvalifikace ohledně obou skutků tedy nemá krajský soud žádné připomínky.
17. Krajský soud se po vyhodnocení všech rozhodných skutečností ovšem neztotožnil s trestem, jaký byl obžalovanému uložen a v případě trestu shledal námitky obžalovaného i jeho matky důvodnými. Krajský soud v první řadě pochopitelně přisvědčuje závěru okresního soudu, že je namístež obžalovanému uložit úhrnný trest dle zásad uvedených v ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku mimo jiné odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný, když v tomto případě je tímto trestným činem přečin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku, za který lze uložit trest odnětí svobody v rozpětí trestní sazby od šesti měsíců až do čtyř let. V dalším ovšem již krajský soud úvahy okresního soudu nepřijal. Okresní soud poukazuje na to, že hodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, která je určována významem

chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnosti, za jakých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho polnutkou. Není pochyb o tom, že především v případě přečinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku se jedná o jednání společensky škodlivé a nežádoucí, narušující základní vazby mezi společně žijícími osoba, výrazně zasahující do práv druhé osoby. Pokud je ovšem obžalovanému vytýkáno, že měl jednat s rozmyslem a vůči sobě blízké, pak tuto okolnost hodnocenou v neprospěch obžalovaného krajský soud nemohl přijmout a přisvědčuje námitce obžalovaného. Z výpovědi poškozené [REDAKCE] ale i [REDAKCE] v případě skutku ad 2) lze vysledovat, že slovní, potažmo fyzická agrese obžalovaného neměla chorobný charakter motivovaný přímou suahu týrat či ublížit, ale ve všech případech byla spíše afektivně zabarvena, byla reakcí na vzniklou konfliktní situaci, svědci hovoří o tom, že obžalovaný jednal reaktivně, zmiňují výkyvy nálad, v daném okamžiku měli pocit, jako by se náhle přestal ovládat, jeho jednání spojují s možným vlivem návykové látky. Poškozená [REDAKCE] vnímá jeho jednání úkorně, ale má za to, že není primárně mířeno proti ní, jedná se o důsledek nezvládnutého záchvatu. Je-li tedy hodnocena povaha trestné činnosti z hlediska způsob jejího provedení i vzniklého následku, je nutno uvést, že tato snižuje škodlivost jednání obžalovaného. Vytýkat mu, že se takového jednání dopustil vůči osobě blízké jako přitěžující okolnost také není namístě, neboť uvedené z podstatné části pokrývá znak skutkové podstaty namířené na jednání vůči společně žijící osobě, kde je blízký vztah dán právě i formou společného žití. Totéž platí i ve vztahu k přitěžující okolnosti v podobě delší dobu trvajících jednání, neboť delší doba, určitá trvalost takového jednání, je přímo pojmovým znakem definujícím znak týrání. Ohledně naplnění přitěžující okolnosti v podobě pomsty pak krajský soud netuší, v čem ji okresní soud konkrétně spatřuje. V daném případě lze uzavřít, že okresní soud v podstatě uvedl taxativní výčet jím shledaných přitěžujících okolností, jak jsou tyto definovány v trestním zákoníku, aniž by je ovšem blížeji zhodnotil a vysvětlil, v čem konkrétně spatřuje jejich naplnění a tyto správně aplikoval. Totéž platí i ve vztahu k hodnocení trestní minulosti, kdy okresní soud jednak hodnotí negativně to, že byl obžalovaný v minulosti soudně trestán a současně znovu za přitěžující okolnost označuje to, že se trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 16. 3. 2022, č.j. 4 T 22/2022-36, s právní mocí dnem 4.5.2022, kterým byl obžalovaný uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu ve výměře 12 měsíců. Z popisu rejstříku trestů je přitom zjištěno, že toto citované odsouzení je jediným, ke kterému lze přihlížet ve vztahu k trestní minulosti obžalovaného, na jiná odsouzení je třeba hledět, jako by byla zahlazena, tedy okresní soud totéž odsouzení, tuto jedinou okolnost, hodnotí dvakrát jako přitěžující okolnost. Krajský soud tedy musel velmi zvažovat, zda je namístě obžalovanému uložit přímý výkon trestu odnětí svobody, a to i s vědomím ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku. Skutečnost, že se obžalovaný dopustil této trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení, tedy v době, kdy se měl zdržet veškerého zavadového chování, a zejména potom s přihlédnutím k intenzitě jednání obžalovaného v podobě nejen četných vulgárních výroků a výhrůžek, ale především fyzických útoků vůči matce, na které si v podstatě vybíjel svoji frustraci, kdy stejně tak se nezdráhal silně fyzicky atakovat svého dědu, kterému v době útoku bylo již [REDAKCE] let, má krajský soud za to, že je namístě zesílit působení trestu, ať již z výchovného, tak i ochranného hlediska, a proto má za to, že je namístě uložit obžalovanému nepodmíněný trest odnětí svobody, tedy trest spojený s přímým výkonem. Krajský soud ovšem také současně dospěl k závěru, že trest odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, jak byl uložen okresním soudem je s ohledem na

samou povahu zvoleného trestu, nejpřísnějšího druhu trestu, již trestem nepřiměřeně přísným. Lze mít za to, že škodlivost jednání obžalovaného odráží právě druh trestu, a pokud se jedná o výměru trestu, v tomto případě lze volit trest blízko při samé spodní hranici trestní sazby, a to jak s přihlédnutím k tomu, že je takovým druhem trestu na obžalovaného působeno poprvé, tak s přihlédnutím, že se stále jedná o trest ukládaný za přečiny a v neposlední řadě musel krajský soud zohlednit, že obžalovanému reálně hrozí výkon původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody z trestního příkazu Okresního soudu v České Lípě ze dne 16. 3. 2022, č.j. 4 T 22/2022-36, tedy další trest. Krajský soud tedy z podnětu odvolání podaného obžalovaným i jeho matkou zrušil napadený rozsudek ve výroku trestu a sám nově rozhodl tak, že obžalovanému uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, pro jehož výkon obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou, a to v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť u obžalovaného jsou splněny zákonné podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice.

18. Krajský soud dále považoval za nutné zasáhnout i do výroku o náhradě škody, kterým bylo obžalovanému s odkazem na ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu uloženo za povinnost zaplatit poškozenému [REDAKCE] částku ve výši 2 000 Kč. Okresní soud v odůvodnění svého rozsudku citoval ustanovení § 228 odst. 1 tr. řádu, dle kterého, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích, jestliže byl nárok včas uplatněn, nestanoví-li tento zákon jinak. Okresní soud následně konstatoval, že v trestním řízení byla dostatečně prokázána skutková i právní stránka věci, příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobenou škodou, a soud nemá jakoukoliv pochybnost o odpovědnosti obžalovaného za vznik majetkové újmy, kterou způsobil spáchaným přečinem. S tímto závěrem okresního soudu ovšem nelze souhlasit. Obžalovaný byl ve vztahu k poškozenému [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Znakem této skutkové podstaty není majetková újma. Není ani dostatečně prokázáno, že by obžalovaný v důsledku svého jednání, kterým byly naplněny znaky projednávaného přečinu, poškozenému nějakou majetkovou újmu způsobil. Poškozený sice uvedl, že při fyzickém útoku spojeném s výhrůžkami obžalovaný rozbil mobilní telefon, což by mohlo být považováno za škodu vzniklou v přímé příčinné souvislosti s trestnou činností, ovšem tímto se okresní soud nijak nezabýval. Předmětná částka 2 000 Kč měla být poškozenému odcizena dříve, než vůbec k projednávané trestné činnosti došlo, tato byla pouze jakýmsi spouštěčem celé trestné činnosti, ale zcela jistě se nejedná o škodu způsobenou poškozenému v přímé souvislosti s jednáním, ze kterého byl obžalovaný v případě skutku ad 2) uznán vinným. Finanční částka 2 000 Kč, které se měl obžalovaný dříve zmocnit, už s následným jednáním obžalovaného, kterým byly naplněny znaky projednávaného přečinu není nijak spojena a vznik této eventuální škody s trestnou činností, ze které byl obžalovaný uznán vinným, žádným způsobem nesouvisí. Pokud se tedy poškozený [REDAKCE] domáhá náhrady škody ve výši 2 000 Kč, protože taková finanční hotovost mu měl být obžalovaným o den či noc dříve odcizena, pak tento nárok mu v trestním řízení ve spojení s rozhodnutím o vině obžalovaného, a to jak ze skutkového děje, tak právního posouzení věci, nelze přiznat. I z tohoto pohledu jsou tedy odvolací námitky obžalovaného zcela důvodné. Okresní soud neměl splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o uplatněném nároku na náhradu škody, a proto bylo potřebné poškozeného [REDAKCE] postupem dle § 229 odst. 1 tr. řádu s jeho nárokem odkázat na řízení ve věcech

občanskoprávních. Krajský soud tedy toto zjištěné pochybení musel napravit, do výroku o náhradě škody zasáhnout a nově rozhodnout.

19. Krajský soud proto s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti zrušil napadený rozsudek postupem dle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek v oddělitelných výrocích o trestu a náhradě škody a na základě jinak úplných a správných zjištění o trestu a náhradě škody za využití ustanovení § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodnout, tak jak je o trestu a náhradě škody rozhodnuto ve výroku tohoto rozsudku. Protože v žádném z dalších výroků napadeného rozsudku pochybení zjištěno nebylo, zůstal jinak napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 13. prosince 2023

Mgr. František Boštík v.r.
předseda senátu